

LA VIDA DE GRETTA

La vida, cosa desconeguda que tots tenim. Sabem com som, però no d'on venim. Alguns pensen en Déu, altres pensen en ciències.

La vida té moltes etapes i en cadascuna hi ha moltes sorpreses. No saps el que t'espera. Hi ha tresors però també hi ha desgràcies. Per mi la cosa més bonica que hi ha és el naixement.

Vaig néixer al 2004 a Londres, a Gran Bretanya. Els meus pares es deien Frank i Grase i jo...jo em vaig dir Gretta. Era una nena amb pigues, moltíssimes pigues i blanca...blanca com la neu. Tenia els ulls verds, blaus i marrons i queien del meu cap milions i milions de fils castanys.

Des de petita que m'agradaven els esports. Sempre que podia anava al parc a jugar a bàsquet o a futbol... En fi, el que em venia de gust. També sentia unes pessigolles cada cop que veia coses estranyes, coses desconegudes per mi. M'encantava el misteri i també el crim i sempre investigava com s'havia creat, d'on provenia...

Però sempre em vaig quedar clavada en la vida. No aconseguia saber res de nou, era gairebé una cosa desconeguda per mi... Dibuixava i escrivia tot el que fes falta per saber-ho tot sobre aquesta cosa tan difícil però...NO PODIA.

Dos anys després, vaig fer 12 anys i... Sabeu una cosa? Encara no sabia què redimonis era la vida. Això sí, vaig descobrir algunes coses més i...la veritat és que la vida cada cop va anant evolucionant, cada cop s'anava fent més dura.

Aquest últim any d'escola ha canviat. He après que la vida és com un armari. Aquesta etapa que estic passant i moltíssima gent en aquest món també, forma un calaix de l'armari de la vida.

Resulta que per ser com sóc, que estigui enamorada de la fantasia, que m'agradi investigar i aprendre coses voluntàriament, que m'encanti fer esports i tot... M'ODIEN!!

La veritat és que no m'importa. La meua vida és molt especial gràcies als amics de veritat. Persones que m'entenen, que quan estigui trista m'intentin ajudar, que sempre pugui comptar amb elles...

La veritat és que és millor que tinguis amics de veritat a tindre amics falsos. És millor tindre persones al teu costat que lluitin per tenir-te a tindre persones que diguin que t'estimen i no facin res per tú.

No t'ha d'importar les coses que et diguin les persones. Si tu ets feliç sent com ets, això és el que realment importa. Per molt dur que sigui has d'oblidar a les persones que et fan mal i quedar-te amb les persones que t'apreciïn, que et deixin ser feliç sent com realment ets, que et deixin ser lliure i no estar sol dintre d'una habitació solament acompanyat de mals records...

Tothom és com tothom i ningú t'ha de jutjar.

Gràcies a aquesta reflexió que vaig fer m'ha canviat la vida. Ara sóc com una nova persona. Tothom sap com sóc realment i m'han sabut acceptar.

Que ningú et destrueixi els teus somnis!!

FI

Meritxell Balañà